

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ชีวิตมนุษย์ต้องตัดสินใจอยู่ตลอดเวลาอาจจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม การไม่ตัดสินใจก็เป็นการตัดสินใจอย่างหนึ่งการตัดสินใจทุกครั้งเป็นเรื่องเกี่ยวกับว่าควรจะทำหรือไม่ควรทำดี เพราะไม่แน่ใจว่าเราจะทำถูกหรือผิดกันแน่ (พินิจ รัตนกุล, 2537) ในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยก็เช่นกัน พยาบาลไม่อาจหลีกเลี่ยงและต้องเผชิญกับปัญหาทุกขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ นับตั้งแต่ปัญหาจริยธรรมระดับธรรมดาจนถึงปัญหาจริยธรรมที่มีความยุ่งยากซับซ้อน(สิวลี ศิริไล,2532)อีกทั้งสภาพการณ์ปัจจุบันความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ตลอดจนจนถึงความเปลี่ยนแปลงทางสังคม ความเปลี่ยนแปลงทางค่านิยม ทศนคติ ความเชื่อของบุคคลในสังคมทำให้พยาบาลต้องเผชิญกับปัญหาที่ทำนายต่อการใคร่ครวญและตัดสินใจ ปัญหาดังกล่าวมีลักษณะของความขัดแย้งระหว่างสถานการณ์ที่จำต้องตัดสินใจเลือกเรียกว่า เป็นปัญหาข้อขัดแย้งทางจริยธรรม (สิวลี ศิริไล,2532;ปราณี จาติเกตุ,2535;ละออ หุตางกูร,2535)

ในเบื้องต้นพยาบาล ต้องมีความรู้ในด้านจริยธรรมและจริยธรรมในวิชาชีพ จริยธรรมจึงเข้ามาเกี่ยวข้องกับในความหมายที่ว่า การที่รู้ว่าอะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ ในบางโอกาส บางสถานการณ์ โดยใช้เหตุผลและวิจรณ์ญาณเพื่อแก้ปัญหา อันไม่ขึ้นกับอารมณ์ส่วนตัวและเป็นผลมาจากการได้รับการปลูกจิตสำนึก (สิวลี ศิริไล, 2537) และวิชาชีพการพยาบาลก็มีความแตกต่างจากอาชีพอื่น เพราะเป็นอาชีพที่ต้องการการฝึกฝน อบรม และคุณธรรม มีความสำคัญมากเป็นพิเศษ ทั้งนี้เพราะเป็นวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับการเจ็บและความตายของมนุษย์ ในการปฏิบัติการพยาบาลนั้น จะต้องตอบสนองความต้องการบริการพยาบาลที่เคารพในชีวิต เกียรติศักดิ์และสิทธิมนุษยชน โดยไม่คำนึงถึงสัญชาติ เชื้อชาติ ลัทธิ ศาสนา วรณะ วัย เพศ ลัทธิทางการเมือง และสถานภาพของบุคคลในสังคม และพึงให้ บริการพยาบาล สุขภาพอนามัยแก่บุคคล ครอบครัว ชุมชน โดยประสานงานกับผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย (ICN Code for Nurse, 1973) การกระทำนี้ต้องการการตัดสินใจและทักษะที่มีความรู้ และหลักการของศาสตร์ต่างๆเป็นพื้นฐาน การปฏิบัติการพยาบาลจำเป็นต้องอาศัยจริยธรรมเป็นตัวควบคุมความประพฤติของผู้ปฏิบัติเพื่อประกันความปลอดภัยต่อชีวิตให้บังเกิดผลดีต่อสุขภาพและดำรงไว้ซึ่งเกียรติและศักดิ์ศรีของผู้รับบริการ รวมทั้งเป็นตัวกระตุ้น

ความรับผิดชอบของบุคลากรต่อสังคม (ละอ อุดงกูร, 2526) และประการสำคัญ จริยธรรมจะช่วยเพิ่มคุณภาพของการปฏิบัติการพยาบาลให้สูงขึ้นด้วย อีกประการหนึ่ง สังคมไทยมองบริการทางการแพทย์การพยาบาลว่าเป็นการทำบุญทำกุศล ทุกคนจึงคาดหวังว่าพยาบาลจะต้องเป็นผู้ที่มีคุณภาพ มีความเมตตากรุณา คนไทยจะยกย่อง เชื่อถือเกรงใจและไม่ถือโทษ ถ้าเมื่อใดพยาบาลดำรงตนไม่อยู่ในลักษณะที่สังคมคาดหวัง ปัญหาการฟ้องร้องจะมีมากขึ้นโดยการใช้กฎหมายบังคับ เช่น ปัจจุบันที่พบได้มากขึ้น (สิวลี ศิริไล, 2537)

เนื่องจากสังคมต้องการบริการที่เป็นหนึ่งและการพยาบาลต้องตัดสินใจใน ปัญหาด้านการดูแลรักษาเป็นประจำ จึงควรบ่มเพาะการตัดสินใจมาตั้งแต่เป็นนักศึกษา หลักสูตรจึงควรจะมีผลิตบุคลากรที่มีมาตรฐานสูง ทำให้มีคำถามว่าจริยธรรมได้รับการ สอนหรือ ฝึกปฏิบัติในวิชาชีพเพียงพอหรือไม่ (Magnussen, 1994)

จากการวิเคราะห์หลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิตพบว่า ทุกสถาบันมีปรัชญาและ วัตถุประสงค์ที่กล่าวถึงจริยธรรมและจรรยาบรรณวิชาชีพ (เยาวลักษณ์ บรรจงปรุ และ คณะ, 2537) แต่การพัฒนาหลักสูตรจนเป็นรูปธรรมที่สามารถพัฒนานักศึกษาให้มี จริยธรรมเปรียบพร้อมในการเผชิญกับการตัดสินใจในปัญหาจริยธรรมมีน้อยมาก พบ แต่เนื้อหาหลักสูตรทางจริยธรรมที่กระจัดกระจายไม่เป็นระเบียบและไม่เด่นชัด (พวงรัตน์ บุญญานุรักษ์, 2533) ปัญหาที่พบในสถาบันการศึกษาพยาบาลในปัจจุบัน คือ ผลผลิตของการศึกษายังไม่ได้สร้างพยาบาลวิชาชีพที่มีคุณลักษณะตามที่สังคม ต้องการ ขาดเจตคติ ขาดการผสมผสานความรู้และประสบการณ์ให้ไปสู่การพยาบาล บุคคลในองค์กรรวมได้ (พาริตา อิบราฮิม, 2536) ฝ่ายการศึกษาจึงควรเร่งพัฒนาหลักสูตรทางจริยธรรมโดยฝึกฝนนักศึกษาให้มีการปฏิบัติด้านจริยธรรมที่มีความแข็งแกร่ง มากขึ้น และถือเป็นภาระผูกพันที่ต้องกระทำให้เหมาะสมทั้งหลักการและการปฏิบัติ (Linda and Claire, 1992) และควรปลูกฝังไว้ในวิชาการพยาบาลทุกสาขาวิชาทั้ง ทฤษฎีและปฏิบัติ พัฒนาจริยธรรมที่สืบเนื่องและปลูกฝังมาตั้งแต่เด็กได้พัฒนาจนเป็น จริยธรรมเฉพาะวิชาชีพ (สมคิด อิศระวัฒน์, 2535)

ปัจจุบันการสอนจริยธรรมยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร โดยมากจะเน้นเนื้อหา มากเกินไปจนทำให้เกิดผลน้อยในด้านการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในผู้เรียน (สมคิด อิศระวัฒน์, 2537; ไพฑูรย์ สิ้นลารัตน์, 2534) การสอนควรมีหลายรูปแบบไม่ใช่ วิธีบรรยายเพียงอย่างเดียว แต่ต้องเน้นการปฏิบัติและการคิดให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนการ สอนที่เน้นการปฏิบัติยิ่งกว่าทฤษฎี (อำไพ สุจริตกุล อ้างจาก สมคิด อิศระวัฒน์, 2537) เพราะการปฏิบัติการพยาบาลเป็นหัวใจสำคัญของวิชาชีพการพยาบาลและ การที่จะพัฒนาให้นักศึกษา มีคุณธรรม จริยธรรมสามารถประพฤติ ปฏิบัติการพยาบาล

ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมนั้นจะต้องเสริมสร้างทักษะการคิดวิเคราะห์ สืบค้นความรู้ด้วยตนเองและแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจริงให้ได้การสอนโดยใช้กรณีศึกษาเป็นวิธีการหนึ่งที่เหมาะสม เพราะนอกเหนือจากทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจในศาสตร์ที่เกี่ยวข้องแล้ว ผลจากการคิดและการสัมผัสประสบการณ์ในกรณีศึกษาจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในความคิด จิตใจ ทักษะคติ ทำให้เข้าใจตนเองและผู้อื่นมากขึ้นสามารถวิเคราะห์ปัญหาสถานการณ์และข้อขัดแย้งได้อย่างเป็นเหตุเป็นผล (จรัส สุวรรณเวลา อ่างจาก สุมณ อมรวิวัฒน์, 2536)

การสอนโดยใช้กรณีศึกษาเป็นการสอนโดยผู้สอนได้เตรียมกรณีผู้ป่วยหรือผู้ใช้บริการที่มีข้อมูลจริงหรือเหมือนสถานการณ์จริงที่มีการตัดสินใจของผู้ที่เกี่ยวข้องในสถานการณ์การพยาบาลในขณะใดขณะหนึ่งหรือการดูแลผู้ใช้บริการรายบุคคลหรือรายกลุ่มมาให้ผู้เรียนคิดวิเคราะห์ โดยผู้สอนตั้งคำถามกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ ผู้เรียนจะค้นหาวิเคราะห์ข้อมูลจากกรณีศึกษาจนเกิดการเรียนรู้และการตัดสินใจ มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่ม และให้ข้อมูลย้อนกลับระหว่างผู้เรียนและผู้สอน ก่อให้เกิดการเรียนรู้ได้มากมาย เช่น เกิดทักษะการคิดวิเคราะห์ การเรียนรู้เชิงเจตคติ การตัดสินใจ และการแก้ปัญหา ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาลักษณะของผู้ประกอบวิชาชีพเป็นต้น (จินตนา ยูนิพันธุ์, 2536) และการที่ผู้เรียนได้มีประสบการณ์การวิเคราะห์สถานการณ์ในกรณีศึกษาที่เป็นปัญหาจริยธรรมอันเป็นสถานการณ์ในปัญหาที่เกิดขึ้นจริงหรือเหมือนจริงนี้ จะทำให้นักศึกษาเกิดทักษะและมีหลักการในการแก้ปัญหาตัดสินใจโดยไม่เกิดอันตรายแก่ผู้รับบริการ มีบรรทัดฐานที่จะช่วยในการตัดสินใจเมื่อเผชิญกับปัญหาจริยธรรมในการปฏิบัติการพยาบาลได้ การสอนโดยกรณีศึกษาจึงเหมาะสมอย่างยิ่งที่จะนำมาพัฒนาจริยธรรมให้เกิดขึ้นในนักศึกษา อันจะนำไปสู่การรับรู้ทางจริยธรรมและความสามารถในการให้เหตุผลทางศีลธรรม โดยที่การเรียนรู้และประสบการณ์ที่ได้รับจะก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการแก้ปัญหา (Fry, 1994) ซึ่งแนวโน้มพฤติกรรมจริยธรรมที่จะเกิดขึ้นในนักศึกษานั้นสามารถวัดได้จากความตั้งใจกระทำจริยธรรม

ความตั้งใจคือ ตัวกำหนดการกระทำหรือพฤติกรรม โดยที่พฤติกรรมส่วนมากอยู่ภายใต้ความตั้งใจของบุคคล ในทัศนะของพิชเบนและไอเซน ความตั้งใจกระทำพฤติกรรมจะเป็นตัวทำนายพฤติกรรม นอกจากนั้นผลจากการวิจัยหลายเรื่องสรุปได้ว่าความตั้งใจกระทำพฤติกรรมสามารถทำนายพฤติกรรมที่มีความเฉพาะเจาะจงได้ดี ทำนายพฤติกรรมที่ปรากฏจริงและมีความเชื่อถือได้ (Ajzen & Fishbein, 1980 ; Linstrom , 1993) ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลของ พิชเบนและไอเซน มีความเชื่อว่าพื้นฐานมนุษย์เป็นผู้มีเหตุผล และใช้ข้อมูลที่ตนมีอยู่อย่างเป็นระบบ มนุษย์จะพิจารณา

ถึงผลของการกระทำก่อนที่จะตัดสินใจกระทำหรือไม่กระทำ (Ajzens, Fishbein, 1980) และในการสอนโดยใช้กรณีศึกษาที่เกี่ยวข้องกับปัญหาจริยธรรมทางการแพทย์ในการวิจัยครั้งนี้ นอกจากจะต้องการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ การคิดตัดสินใจแก้ปัญหาจริยธรรมทางการแพทย์ได้อย่าง ถูกต้องเหมาะสมแล้วยังมุ่งหวังที่จะพัฒนาให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเชิงเจตคติ และ ค่านิยมทางจริยธรรม อันมีผลต่อการแสดงออกทางพฤติกรรมจริยธรรมในบุคคล ดังนั้นการที่จะทราบว่าบุคคลนั้นจะมีแนวโน้มในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจริยธรรมภายหลังจากการสอนโดยใช้กรณีศึกษาหรือไม่ จึงต้องวัดจากความตั้งใจกระทำพฤติกรรม

ปัญหาทางสุติศาสตร์ ในปัจจุบันนับว่ายังมีความรุนแรง และมีแนวโน้มว่าจะเป็นปัญหามากขึ้นทั้งปัจจุบันและอนาคต ได้แก่ ปัญหาการทำแท้ง การเลือกเพศเด็ก การปฏิสนธินอกครรภ์ เป็นต้น เป็นปัญหาที่ยุ่ยากซับซ้อนในการตัดสินใจและเกี่ยวพันในแง่มุมมองของกฎหมาย ดังนั้นการนำเทคโนโลยีและวิทยาการใหม่ ๆ มาใช้ในการรักษานั้น ผู้ที่เกี่ยวข้องจะต้องเข้าใจอย่างลึกซึ้งซึ่งจะต้องตัดสินใจอย่างรอบคอบ เข้าใจในเรื่องกฎหมายที่เข้ามาเกี่ยวพัน เพื่อไม่ให้มีข้อผิดพลาดเกิดขึ้น (พิกุลทิพย์ หงษ์เทียร, ปราณี จาติเกตุ, 2535)

เพื่อเป็นแนวทางใหม่ในการทำให้เกิดความชัดเจน และเป็นรูปธรรมมากขึ้น ในการปลูกฝังและพัฒนาความตั้งใจกระทำพฤติกรรมจริยธรรมให้เกิดขึ้นในนักศึกษาพยาบาลจนสามารถนำความรู้ และประสบการณ์ ที่ได้เรียนมาแก้ปัญหาทางจริยธรรม ได้ทันเวลาในการเผชิญกับปัญหาเฉพาะหน้า เท่าทันต่อความซับซ้อนของปัญหา จึงได้นำการสอนโดยใช้กรณีศึกษา ที่เป็นปัญหาจริยธรรมในการปฏิบัติการพยาบาล สุติศาสตร์มาสอนทางคลินิกทั้งนี้เพื่อต้องการเปรียบเทียบความตั้งใจกระทำพฤติกรรมจริยธรรมในการปฏิบัติการสุติศาสตร์ในกลุ่มที่ได้รับการสอนทางคลินิกโดยใช้กรณีศึกษา กับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบปกติ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความตั้งใจกระทำพฤติกรรมจริยธรรมในการปฏิบัติการพยาบาลสุติศาสตร์ของนักศึกษาพยาบาลก่อนและหลังการสอนทางคลินิกโดยใช้กรณีศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบความตั้งใจกระทำพฤติกรรมจริยธรรมในการปฏิบัติการพยาบาลสุติศาสตร์ของนักศึกษาพยาบาล ในกลุ่มที่ได้รับการสอนทางคลินิกโดยใช้กรณีศึกษากับกลุ่มที่ได้รับการสอนทางคลินิกโดยวิธีการสอนแบบปกติ

แนวคิดเหตุผลและสมมติฐาน

การเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจากเดิมไปสู่พฤติกรรมใหม่ที่ค่อนข้างถาวร และพฤติกรรมใหม่นี้เป็นผลมาจากประสบการณ์หรือการฝึกฝนมิใช่เป็นผลจากการตอบสนองตามธรรมชาติหรือสัญชาตญาณ หรือวุฒิภาวะหรือพิษยาต่าง ๆ หรือเกิดอุบัติเหตุหรือความบังเอิญ (อารี พันธุ์ณี, 2534)

การเรียนรู้ที่ได้จากการสอนโดยใช้กรณีศึกษา นอกจากจะเกิดการเรียนรู้ที่สำคัญในด้านการคิดแล้ว ยังเป็นพื้นฐานสำคัญของการตัดสินใจแก้ปัญหาทางการพยาบาลได้อย่างถูกต้อง ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากกระบวนการเรียนรู้ในกรณีศึกษายังก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเชิงเจตคติและค่านิยมในผู้เรียนด้วย (จินตนา ยูนิพันธุ์, 2536) ซึ่งค่านิยมเป็นความคิดอย่างรอบคอบของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ โดยผ่านกระบวนการวิเคราะห์ ประเมินค่า แล้วแสดงออกมาเป็นความประพฤติของบุคคลนั้น ค่านิยมของบุคคลเกิดขึ้นจากประสบการณ์ที่ได้รับการตรวจสอบแล้วของเขาเมื่อบุคคลมีประสบการณ์มากขึ้นจะทำให้มีการเปลี่ยนแปลง ปรับปรุงค่านิยมเดิมของเขา ซึ่งในฐานะที่ค่านิยมเป็นเครื่องนำทางพฤติกรรมของคน การเปลี่ยนแปลงและวุฒิภาวะของค่านิยมย่อมขึ้นอยู่กับเปลี่ยนแปลงและวุฒิภาวะของประสบการณ์ อันได้มาจากการเรียนรู้นั่นเอง (กนกวรรณ สุวรรณปฏิกรณ์, 2534) ดังนั้นประสบการณ์ที่ได้รับจากการคิดวิเคราะห์ในกรณีศึกษาที่เป็นปัญหาจริยธรรมทางการพยาบาล สุนติศาสตร์จะนำมาซึ่งการเรียนรู้เกิดค่านิยมทางจริยธรรม อันจะนำไปสู่พฤติกรรมจริยธรรม ซึ่งแนวโน้มพฤติกรรมจริยธรรมสามารถทำนายได้จากความตั้งใจกระทำพฤติกรรมจริยธรรม

ดังนั้นจึงนำมาซึ่งสมมติฐานการวิจัยได้ ดังนี้

1. ความตั้งใจกระทำพฤติกรรมจริยธรรมในการปฏิบัติการพยาบาล สุนติศาสตร์ของนักศึกษาพยาบาลหลังจากที่ได้รับการสอนโดยใช้กรณีศึกษาในการสอนทางคลินิกจะสูงกว่าก่อนได้รับการสอนโดยใช้กรณีศึกษา
2. ความตั้งใจกระทำพฤติกรรมจริยธรรมในการปฏิบัติการพยาบาล สุนติศาสตร์ของนักศึกษาพยาบาลภายหลังการทดลองในกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้กรณีศึกษาในการสอนทางคลินิกจะสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบปกติ

ข้อตกลงเบื้องต้น

นักศึกษาพยาบาลที่พักอาศัยรวมกันในหอพัก อาจจะมีการพูดคุยกันแต่จะ

ไม่มีผลกระทบต่อความตั้งใจกระทำพฤติกรรมจริยธรรมในการพยาบาลสูติศาสตร์

ขอบเขตการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง ประชากรคือ นักศึกษาพยาบาลในหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยพยาบาลตำรวจ สังกัดกรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทย กำลังศึกษาภาคปฏิบัติวิชาการพยาบาลสูติศาสตร์ในคลินิกภาคปลาย ปีการศึกษา 2538 จำนวน 65 คน

2. สถานที่ทดลอง คือห้องเรียนที่วิทยาลัยพยาบาลตำรวจ

3. ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้คือ

ตัวแปรต้น คือการสอนทางคลินิกโดยใช้กรณีศึกษา เน้นการวิเคราะห์เนื้อหากรณีศึกษาที่เกี่ยวข้องกับปัญหาจริยธรรมในการปฏิบัติการพยาบาลสูติศาสตร์ จำนวน 4 กรณี

ตัวแปรตาม คือความตั้งใจกระทำพฤติกรรมจริยธรรมในการปฏิบัติสูติศาสตร์ ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม จริยธรรม 7 หัวข้อคือ ทำที่และพฤติกรรมที่แสดงต่อผู้รับบริการ การบอกความจริงแก่ผู้รับบริการ การรักษาความลับของผู้บริการ การคำนึงถึงความปลอดภัยและประโยชน์ของผู้บริการ การเคารพในสิทธิส่วนบุคคลของผู้รับบริการ ความเสมอภาคในการให้บริการและบทบาทที่เกี่ยวข้องกับชีวิตและความตาย

คำจำกัดความในการวิจัย

1. กรณีศึกษา หมายถึง เนื้อหาเรื่องราวที่ผู้สอนได้จัดเตรียมกรณีของผู้ใช้บริการ หรือสถานการณ์ที่เป็นข้อมูลจริงหรือเกือบเหมือนสภาพการณ์จริง อันเป็นปัญหาจริยธรรมทางการพยาบาลสูติศาสตร์ที่พบเห็นได้ในหอผู้ป่วยแผนกสูติกรรมนำมาสร้างเป็นกรณีศึกษาในรูปแบบการเขียนและแบบวีดิทัศน์ กรณีที่สร้างขึ้นนี้จะครอบคลุมพฤติกรรมจริยธรรมที่มุ่งเสริมสร้างและให้เกิดมีขึ้นในนักศึกษา

2. การสอนโดยใช้กรณีศึกษา หมายถึง วิธีการสอนหรือกระบวนการสอนโดยที่ผู้สอนนำเสนอกรณีศึกษาให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์โดยแบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อย ผู้สอนจะเตรียมคำถามนำในการวิเคราะห์และใช้กระบวนการกลุ่ม ผู้เรียนจะต้องวิเคราะห์ข้อมูลจากกรณีศึกษา เพื่อตอบคำถามซึ่งจะต้องมีการพูดคุยแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ซึ่งกันและกันแสดงความคิดเห็นอย่างจริงจังและจริงใจ จากนั้นสรุปเป็นแนวความคิดของกลุ่มเพื่อนำเสนอแนวทางการตัดสินใจและแก้ปัญหา ผู้สอนจะเปิด

โอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นโดยเสรี โดยลดบทบาทผู้สอนในฐานะผู้ให้หรือผู้ถ่ายทอดแต่จะเพิ่มบทบาทในฐานะผู้กระตุ้นให้นักศึกษาได้คิดแลกเปลี่ยนความคิดเห็นตลอดจนกำกับให้การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นอยู่ในขอบเขตที่นำไปสู่วัตถุประสงค์ของการสอน

3. การสอนตามปกติ หมายถึง วิธีการสอนโดยที่ผู้สอนนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับการพยาบาลสูติศาสตร์ในรูปแบบวีดิทัศน์ และบทความที่เกี่ยวข้องกับการพยาบาลสูติศาสตร์ เมื่อนำเสนอเสร็จแล้ว ผู้สอนจะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถามปัญหาต่างๆที่ยังไม่เข้าใจหรือเข้าใจไม่แจ่มชัดในบทเรียน ผู้สอนอธิบายเพิ่มเติมพร้อมทั้งยกตัวอย่างเพื่อให้เกิดความชัดเจนยิ่งขึ้น

4. การสอนทางคลินิก หมายถึง การสอนภาคปฏิบัติบนหอผู้ป่วยโดยผู้เรียนจะเรียนรู้การใช้ความรู้ในศาสตร์อื่นที่เกี่ยวข้อง และกระบวนการพยาบาลในการปฏิบัติการพยาบาล เรียนรู้การปฏิบัติงานตามบทบาทของพยาบาลวิชาชีพตามเงื่อนไขทางจริยธรรม และการสร้างความชำนาญในการช่วยเหลือและดูแลผู้ป่วย

5. พฤติกรรมจริยธรรม หมายถึง การแสดงออกที่ถูกต้องเหมาะสมในการปฏิบัติการพยาบาล ตามจรรยาบรรณวิชาชีพ การปฏิบัติภายใต้ข้อจำกัดและเงื่อนไขในการประกอบวิชาชีพและการรักษาจริยธรรมแห่งวิชาชีพการพยาบาลและผดุงครรภ์ ในท่าทีและการแสดงออกต่อผู้รับบริการ การบอกความจริง การรักษาความลับ คำนึงถึงความปลอดภัยและประโยชน์ การเคารพในสิทธิส่วนบุคคล และความเสมอภาคในการให้บริการ

6. ความตั้งใจกระทำพฤติกรรมจริยธรรม หมายถึง การตัดสินใจแน่วแน่ที่จะแสดงพฤติกรรมที่ถูกต้องเหมาะสมในการปฏิบัติการพยาบาล โดยจะใช้ความตั้งใจกระทำพฤติกรรมจริยธรรม ทำนายพฤติกรรมจริยธรรมในการปฏิบัติการพยาบาล

7. การพยาบาลสูติศาสตร์ หมายถึง การดูแลผู้รับหรือผู้ใช้บริการในระยะตั้งครรภ์ ระยะคลอด และหลังคลอด การส่งเสริมสุขภาพของครอบครัวทั้งในภาวะปกติและภาวะที่มีการเจ็บป่วย รวมไปถึงการมีบุตรยาก และการวางแผนครอบครัว

8. นักศึกษาพยาบาล หมายถึง นักศึกษาพยาบาลที่กำลังศึกษาในหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิตและฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยในแผนกสูติกรรม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อนำการสอนโดยวิธีกรณีศึกษาไปพัฒนาจริยธรรมในนักศึกษาพยาบาลให้เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรมในปฏิบัติการทางคลินิกวิชาการพยาบาลสูติศาสตร์

2. เพื่อเป็นแนวทางในการเสริมสร้างจริยธรรมในวิชาการพยาบาลทุก

สาขาวิชา

3. เพื่อเสริมสร้างความต่อเนื่องและผสมกลมกลืนในการพัฒนาจริยธรรม
ในนักศึกษาพยาบาลตลอดหลักสูตร
4. ได้รูปแบบการสร้างกรณีศึกษาในการสอนจริยธรรมทางการพยาบาล

กรอบแนวคิดในการวิจัย

